

La diada de l'onze de setembre retorna anualment el debat sobre la nació i el país, sobre l'autonomia i el model d'estat. Al capdavant, si els catalans volem més autogovern és per la nostra diferent identitat: la llengua, les tradicions i la història, entre més factors, ens fan diferents d'uns altres territoris de l'estat espanyol; no pas millors ni pitjors, sinó diferents. Per això les campanyes orquestrades per l'espanyolisme més desacomplexat continuen apuntant a la llengua catalana, principal identificador de la nostra diferència com a poble.

En un món cada vegada més globalitzat s'observa també que les persones s'aferren a la seva identitat de manera creixent, com una de les principals fonts de sentit de les seves vides. Com més abstracte es fa el poder a escala mundial, tant dels fluxos de capital com dels fluxos de la tecnologia i de la informació, més tendeix a afermar-se la condició identitària local, basada en la llengua, en la religió o en l'ètnia. Segons el professor Manuel Castells, el poder de la identitat no desapareix en l'era de la informació, sinó que es reforça.

The World Values Survey és una de les

El poder de la identitat

Ramon Tremosa

Economista (Universitat de Barcelona)

principals fonts estadístiques comparatives sobre actituds, valors i opinions que hi ha en el camp de les ciències socials. Aquesta entitat fa estudis periòdicament amb mostres representatives arreu del món (vegeu-ne el catàleg a www.worldvaluessurvey.org), que han demostrat que relació entre la identitat i la pertinença territorial s'ha anat reforçant els darrers anys: posats a escollir entre una consciència cosmopolita (ciudadà del món), una consciència nacional (estat-nació) o una consciència local-regional (que en la base de dades espanyola de l'any 2000 distingeix entre català, basc i gallec), resulta que en plena globalització només

un 15% de la gent s'identifica molt més en l'àmbit global o continental que en el nacional, mentre que un 47% s'identifica en l'àmbit local-regional i un 38% en l'àmbit nacional. I de l'estudi de Pippa Norris de l'any 2000 resulta que el lloc del món on la identitat local-regional era més alta és el sud-oest d'Europa: aquesta consciència d'identificació primària era expressada pel 67% dels enquestats, enfront del 23% identificats en l'àmbit nacional i del 13% en l'àmbit global.

Segons Manuel Castells, el mite universalista del racionalisme marxista queda desmentit per l'experiència històrica. A mesura que avança la globalització les identitats es reforcen, de tal manera que el segle XXI serà també el segle de les identitats. Així s'entén, per exemple, la radical oposició de l'Espanya moderna a qualsevol manifestació identitària exterior catalana en l'àmbit esportiu, un dels que més reforcen el caràcter identitàri d'un poble.